DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 17 april 1997 *

I mål C-15/95,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Tribunal de grande instance de Morlaix (Frankrike), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

EARL de Kerlast

och

Union régionale de coopératives agricoles (Unicopa) och

Coopérative du Trieux,

angående tolkningen av artikel 40.3 i EG-fördraget, artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10) och artiklarna 3a, 7 och 12 c i rådets förordning (EEG) nr 857/87 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13),

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av ordföranden på fjärde avdelningen J.L. Murray, tillförordnad ordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, G. Hirsch (referent) och H. Ragnemalm,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— EARL de Kerlast, genom advokaten Evelyne Brulé, Morlaix,

— Frankrikes regering, genom biträdande direktören Edwige Belliard, utrikesministeriets rättstjänst, och utrikessekreteraren Jean-Louis Falconi, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska unionens råd, genom juridiske rådgivaren Arthur Brautigam, i egenskap av ombud, och

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom juridiske rådgivaren Gérard Rozet, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden avgetts vid sammanträdet den 20 juni 1996 av: EARL de Kerlast, företrätt av advokaten Jean-Noël Moal, Morlaix, Frankrikes

regering, företrädd av Frédéric Pascal, attaché vid centralförvaltningen för utrikesministeriets rättstjänst, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av juridiske rådgivaren Gérard Rozet, i egenskap av ombud,

och efter att den 11 juli 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Tribunal de grande instance de Morlaix har genom beslut av den 14 december 1994, som inkom till domstolens kansli den 18 januari 1995, begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende tre frågor om tolkningen av artikel 40.3 i samma fördrag, artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10), och artiklarna 3a, 7 och 12 c i rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan EARL de Kerlast, som är ett jordbruksföretag med begränsat ansvar, och Union régionale de coopératives agricoles (nedan kallat Unicopa), som är ett mejeri, till vilket Coopérative du Trieux är anslutet på grund av att EARL de Kerlasts referenskvantitet har utökats med de referenskvantiteter som bolaget har producerat inom ramen för ett enkelt bolag [öppet bolag] som har bildats med Kergus, en annan producent som själv innehar en referenskvantitet.

3 EARL de Kerlast producerar mjölk och förfogar på denna grund över en individuell referenskvantitet om 363 045 liter mjölk. Kergus är både jordbruksföretagare och långtradarchaufför. I sin egenskap av jordbruksföretagare förfogade han över en individuell kvantitet om 144 245 liter.

4 EARL de Kerlast och Kergus bildade den 11 september 1992 genom en undertecknad rättsakt ett enkelt bolag för att "möjliggöra att nyttja Kergus mjölkreferens ...". Av beslutet om hänskjutande framgår att det följer av fransk rätt att ett bolag av denna form inte är en juridisk person, inte kan göras gällande gentemot tredje man och att dess förekomst inte är allmänt känd. Det enkla bolaget öppnade sedan ett bankkonto på vilket avkastningen av dess mjölkförsäljning till Coopérative du Trieux under tolvmånadersperioden 1992/1993 sattes in. Ungefär 20 procent av det belopp som på detta sätt hade krediterats detta konto togs ut till förmån för Kergus.

5 Coopérative du Trieux avslutade detta arrangemang i oktober 1993. Det belastades nämligen, i sin egenskap av uppköpare, av en tilläggsavgift för att ha överskridit sin referenskvantitet, åtminstone delvis på grund av den kvantitet mjölk som det hade köpt upp hos det enkla bolaget. Coopérative du Trieux överförde således hela denna kvantitet på EARL de Kerlasts konto och lät detta bestrida tilläggsavgiften för dessa leveranser. EARL de Kerlast blev alltså tvunget att betala böter för att ha överskridit sin individuella referenskvantitet.

6 EARL de Kerlast väckte följaktligen den 1 april 1994 talan mot Coopérative du Trieux och Unicopa vid Tribunal de grande instance de Morlaix för att denna domstol i efterhand skulle ogiltigförklara att de kvantiteter mjölk som det enkla bolaget hade producerat hade överförts på EARL de Kerlasts konto samt att det skulle betala för hela sin mjölkproduktion och utge skadestånd och ränta.

7 Eftersom Tribunal de grande instance de Morlaix ansåg att det för att lösa den där anhängiga tvisten krävdes en tolkning av gemenskapsrätten, förklarade den målet vilande och begärde att domstolen enligt artikel 177 i fördraget skulle meddela ett förhandsavgörande beträffande följande tre frågor:

"1) Kan artikel 7 i gemenskapsförordning nr 857/84 tolkas så, att den innebär ett förbud mot att producenter bildar enkla bolag, 'sociétés en participation' (som inte är juridiska personer, som inte kan göras gällande gentemot tredje man och vilkas förekomst inte är allmänt känd), eftersom där anses att dessa enkla bolag utgör en förtäckt utarrendering av kvoter eller skall de anses tillåtna såsom nödvändiga strukturella anpassningar i den mening som avses i artikel 1 i förordning nr 856/84?

2) Skall artikel 12 c i förordning nr 857/84 och artikel 3a i förordning nr 764/89 tolkas så, att där krävs ett faktiskt och personligt återupptagande av produktionen?

3) Innebär artikel 40.3 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen ett hinder för att en medlemsstat i enlighet med förordning nr 857/84 av den 31 mars 1984 (ändrad genom förordning nr 764/89 av den 20 mars 1989) fattar beslut om att förbjuda enkla bolag, 'sociétés en participation', och att godkänna partiella GAEC (groupements agricoles d'exploitation en commun; jordbrukssammanslutningar i gemensam drift) för mjölkproduktion? (cirkulär nr 4019 av den 20 november 1989, DPE/SPM/C 89, och cirkulär nr 7051 av den 14 november 1991, DEPSE/SDSA C 91)"

Tillämpliga bestämmelser

Enligt artikel 5c.1 första stycket andra meningen i rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 (EGT L 148, s. 13), ändrad genom förordning nr 856/84, skall syftet med den tilläggsavgift som inrättades genom den sistnämnda förordningen vara "att komma till rätta med ökningen av mjölkproduktionen och samtidigt möjliggöra den strukturella utvecklingen och de anpassningar som är nödvändiga".

9 Enligt det andra stycket i samma bestämmelse skall avgiftssystemet införas i varje region inom medlemsstaternas territorier enligt metod A (metod rörande producenter) eller metod B (metod rörande uppköpare). Enligt den senare metoden skall varje uppköpare av mjölk eller andra mjölkprodukter betala en avgift för de kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalenter som levererats till honom av en producent och som för den aktuella tolvmånadersperioden överstiger en referenskvantitet som skall fastställas. Republiken Frankrike valde den senare metoden och utsåg år 1983 till referensår.

10 Vad avser överföring av en sådan referenskvantitet föreskrivs i artikel 7.1 i förordning nr 857/84, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 590/85 av den 26 februari 1985 (EGT L 68, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), att "[v]id överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv av ett företag övergår den motsvarande referenskvantiteten helt eller delvis till köparen, arrendatorn eller arvtagaren enligt villkor som skall fastställas senare".

11 I artikel 7 i kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 av den 3 juni 1988 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 (EGT L 139, s. 12, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) föreskrivs i detta avseende följande:

"Med avseende på tillämpningen av artikel 7 i förordning (EEG) nr 857/84 och om inte annat följer av artikel 7.3 överförs producenternas och uppköparnas referenskvantiteter, inom ramen för metoderna A och B, och referenskvantiteterna för de producenter som säljer direkt till konsumtion, på följande villkor:

1. I händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv av ett företag i sin helhet överlåts den motsvarande referenskvantiteten till den producent som övertar driften av företaget.

2. ...

3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 ... är i enlighet med de olika nationella reglerna analogt tillämpliga på övriga fall av överföring som medför jämförbara rättsliga effekter för producenterna."

12 Vad slutligen beträffar begreppet producent innehåller artikel 12 c i förordning nr 857/84 följande definition:

"c) Producent: en fysisk eller juridisk person eller en grupp av fysiska eller juridiska personer som driver ett jordbruksföretag inom gemenskapens geografiska territorium och

— som säljer mjölk eller andra mjölkprodukter direkt till konsumenten

— och/eller levererar till uppköparen."

13 I Frankrike infördes dessa bestämmelser bland annat genom dekret nr 84-661 av den 17 juli 1984 (*JORF* av den 21 juli 1984, s. 2373), upphävt genom dekret nr 91-157 av den 11 februari 1991 (*JORF* av den 13 februari 1991, s. 2199), och genom dekret nr 87-608 av den 31 juli 1987 om överföringar av referenskvantiteter för mjölk (*JORF* av den 8 augusti 1987, s. 8727).

14 Dessa bestämmelser gör överlåtelse av kvoter beroende av ett myndighetstillstånd och föreskriver att en viss procentuell andel skall dras av till förmån för den nationella reserven i fråga om vissa kategorier av överföring, såsom den som är aktuell i målet vid den nationella domstolen.

Den första frågan

15 Den nationella domstolen vill genom sin första fråga, som består av två delar, i huvudsak få klarhet i om artikel 7 i förordning nr 857/84 skall tolkas så, att den omständigheten att mjölkproducenter bildar enkla bolag kan jämställas med utarrendering och, om svaret är nekande, om denna bestämmelse är tillämplig på bildande av bolag i denna form, som betraktas som ett medel för nödvändig strukturell anpassning i den mening som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68, ändrad genom förordning nr 856/84.

16 I den utsträckning som frågan förutsätter en undersökning av det berörda bolagets rättsliga ställning med hänsyn till nationell rätt skall det inledningsvis erinras om att även om domstolen enligt artikel 177 i fördraget inte är behörig att tillämpa gemenskapsrätten på en viss tvist och följaktligen inte behörig att rubricera en bestämmelse i nationell rätt med hänsyn till denna regel, kan den emellertid, inom ramen för det samarbete mellan domstolar som inrättas genom denna artikel, med utgångspunkt från innehållet i akten förse den nationella domstolen med uppgifter om tolkning av gemenskapsrätten vilka kan vara ändamålsenliga för denna vid bedömningen av denna bestämmelses verkan (dom av den 8 december 1987 i mål 20/87, Gauchard, Rec. 1987, s. 4879, punkt 5).

Den första delen av den första frågan

17 Det framgår av en fast rättspraxis att hela systemet med referenskvantiteter grundas på den allmänna princip som slås fast i artikel 7 i förordning nr 857/84 och i artikel 7 i förordning nr 1546/88, enligt vilken referenskvantiteten tilldelas i förhållande till mark och därför skall överföras med den mark på vars grund den har tilldelats (se avseende detta dom av den 23 januari 1997 i mål C-463/93, St. Martinus Elten, REG 1997, s. I-255, punkt 24, samt domarna av den 27 januari 1994 i målen C-98/91, Herbrink, Rec. 1994, s. I-223, punkt 13, och C-189/92, Le Nan, Rec. 1994, s. I-261, punkt 12).

18 Genom rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 405, s. 1), som är tillämplig från och med den 1 april 1993, infördes denna princip när systemet med referenskvantiteter förnyades. I förordningens artikel 7.1 första stycket i förordningen föreskrivs nämligen att "[r]eferenskvantiteter ... skall i händelse av överlåtelse genom försäljning, utarrendering eller arv överlåtas tillsammans med företaget till de producenter som tar över företaget ...".

19 Följaktligen överförs en referenskvantitet i princip endast genom att de av företagets marker överlåts som referenskvantiteten är knuten till, förutsatt att överföringen följer de former och villkor som i detta avseende föreskrivs i artikel 7 i förordning nr 857/84 och i artikel 7 i förordning nr 1546/88. Det är med andra ord enligt systemet med referenskvantiteter uteslutet att separat endast överföra referenskvantiteter förutom i de undantagsfall som föreskrivs i gemenskapsrätten.

20 Såsom kommissionen har angett har gemenskapslagstiftaren nämligen i olika situationer gjort undantag från denna princip. Det är emellertid riktigt att inget av dessa undantag är tillämpligt i det föreliggande fallet. Särskilt det system med tillfällig upplåtelse som medlemsstaterna får införa enligt rådets förordning (EEG) nr 2998/87 av den 5 oktober 1987 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 (EGT L 285, s. 1) kan inte tillämpas på de franska producenterna, eftersom Republiken Frankrike inte har utnyttjat denna möjlighet.

21 Vad avser de former och villkor som reglerar överföringar av referenskvantiteter skall det anföras att artikel 7 i förordning nr 857/84 och artikel 7 i förordning nr 1546/88 endast nämner överlåtelse av ett företag genom försäljning, utarrendering eller arv samt genom transaktioner som medför jämförbara rättsliga effekter. Det ankommer på den nationella domstolen att med stöd av nationella rättsregler fastställa om den transaktion som den har att ta ställning till kan rubriceras som försäljning, utarrendering eller arv eller om den har jämförbara rättsliga effekter i den mening som avses i dessa bestämmelser (se i detta avseende den ovan nämnda domen i målet St. Martinus Elten, punkt 32).

22 Domstolen har i detta avseende emellertid angett att begreppet "utarrendering" medför en övergång av nyttjanderätten till de produktionsenheter som avses inom ramen för de avtalsförhållanden som har kommit till stånd genom arrendet som syftar till alla överföringar av nyttjanderätten till företaget mot ersättning, oavsett deras rättsliga form (se dom av den 13 juli 1989 i mål 5/88, Wachauf, Rec. 1989, s. 2609, punkt 15, och av den 22 oktober 1991 i mål C-44/89, Von Deetzen II, Rec. 1991, s. I-5119, punkt 37).

23 Enligt artikel 7 första stycket punkt 3 i förordning nr 1546/88 kan begreppet utarrendering även anses omfatta alla transaktioner oberoende av deras rättsliga form, vilkas effekter är jämförbara med effekterna av en utarrendering. Transaktionen kan bland annat avse de transaktioner som genomförs inom ramen för bildandet av en förening eller en sammanslutning av personer och som avser det berörda företaget, förutsatt att transaktionen i fråga regleras så, att den huvudsakligen syftar till att föreningen eller sammanslutningen av personer fortsätter företagets verksamhet och att föreningen eller sammanslutningen inte har bildats endast för att realisera detta företags saluvärde (se, avseende transaktioner som är analoga med överlåtelser genom arv, den ovan nämnda domen i målet Von Deetzen II, punkt 38). Det fall då begreppet inte har avsett de transaktioner som har haft till syfte att enbart realisera marknadsvärdet, vilket enligt domstolens rättspraxis hittills endast har avsett en arrendator, skall, av samma skäl och i samma syfte, även tillämpas på en ägare och arrendegivare.

24 Vid utarrendering i den mening som avses i artikel 7 i förordning nr 857/84 och i artikel 7 i förordning nr 3950/92 kan arrendatorn få den referenskvantitet som är knuten till marker som hör till företaget endast om han såsom jordbruksföretagare är producent i den mening som avses i artikel 12 c i förordning nr 857/84. För det fall att en referenskvantitet beviljas angavs det nämligen i domen av den 15 januari 1991 i mål C-341/89, Ballmann (Rec. 1991, s. I-25), att det följer av den allmänna uppbyggnaden av bestämmelserna om tilläggsavgift på mjölk att en referenskvantitet kan tilldelas en jordbruksföretagare endast om denne redan är producent. Även när en redan tilldelad referenskvantitet överförs skall den mottagare som övertar markerna vara producent för att den referenskvantitet som redan har knutits till markerna skall kunna överföras till honom. Vid utarrendering kan överföring av en referenskvantitet med den mark till vilken den är knuten enligt

artikel 7 första stycket punkt 1 i förordning nr 1546/88 och artikel 7.1 första stycket i förordning nr 3950/92 således endast ske om arrendatorn är producent.

25 Enligt domstolens rättspraxis avser begreppet producent, såsom det framgår av definitionen i artikel 12 c jämförd med definitionen i artikel 12 d i förordning nr 857/84, en jordbruksföretagare som, för att producera mjölk, på eget ansvar driver ett antal produktionsenheter (den ovan nämnda domen i målet Herbrink, punkt 20). Om utarrenderingen förverkligas genom att på de angivna villkoren bilda en förening eller en sammanslutning av fysiska eller juridiska personer, skall samtliga personer som bildar föreningen eller sammanslutningen uppfylla de villkor som en producent nödvändigtvis skall uppfylla (den ovan nämnda domen i målet Herbrink, punkt 21).

Den andra delen av den första frågan

26 Även om det är riktigt att artikel 5c i förordning nr 804/68, ändrad genom förordning nr 856/84, avser att möjliggöra de strukturella anpassningar som är nödvändiga, innebär detta emellertid att detta ändamål endast kan eftersträvas enligt just de former och på precis de villkor som i detta syfte har föreskrivits genom systemet med tilläggsavgift på mjölk. I annat fall skulle den enhetliga tillämpningen av detta system kunna äventyras genom divergerande nationella bestämmelser.

27 Såsom generaladvokaten har nämnt i punkt 32 och följande punkter i sitt förslag till avgörande, gör ingen av bestämmelserna inom avgiftssystemet det möjligt för en producent som befinner sig i samma situation som käranden i målet vid den nationella domstolen att med avseende på en strukturell anpassning som är nödvändig utnyttja en referenskvantitet som har tilldelats en annan producent enligt en annan form än som föreskrivs i artikel 7 i förordning nr 857/84.

28 På grundval av ovanstående överväganden skall den första frågan besvaras på så sätt att artikel 7 i förordning nr 857/84 skall tolkas så, att bildandet av ett bolag enligt nationell rätt inte kan jämställas med utarrendering, om detta bolag har till syfte eller resultat att enbart genom överföring av en av bolagsmännens referenskvantiteter, utan överföring av de av företagets marker som referenskvantiteterna är knutna till, realisera dessa kvantiteters saluvärde till förmån för några av bolagsmännen, utan att bolagsmännen, i sin egenskap av producenter, skulle ha för avsikt att fortsätta företagets verksamhet. Artikel 7 i förordning nr 857/84 kan inte heller tillämpas på bildandet av ett bolag i den nyss nämnda formen, även om den betraktas som ett medel för nödvändig strukturell anpassning i den mening som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68, ändrad genom förordning nr 856/84.

Den andra frågan

29 Den andra frågan, som avser tolkningen av artikel 12 c i förordning nr 857/84 och artikel 3a i denna förordning, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 764/89 av den 20 mars 1989 (EGT L 84, s. 2, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå) i den utsträckning som dessa bestämmelser föreskriver att produktionen skall övertas personligen och faktiskt, saknar relevans vad gäller artikel 3a i förordning nr 857/84 i dess ändrade lydelse.

30 Det följer nämligen av domen av den 21 mars 1991 i mål C-314/89, Rauh (Rec. 1991, s. I-1647, punkt 10), att denna sistnämnda bestämmelse i huvudsak avser att säkerställa att de producenter, som för att verkställa ett åtagande i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkkobesättningar (EGT L 131, s. 1) inte har levererat mjölk under referensåret, på vissa villkor får en särskild referenskvantitet.

31 Det står emellertid klart att Kergus inte hör till denna producentkategori.

32 Till den del som den andra frågan avser en arrendators skyldighet att personligen och faktiskt överta produktionen, är det tillräckligt att hänvisa till punkt 25 i förevarande dom.

33 Den andra frågan skall således besvaras på så sätt att artikel 12 c i förordning nr 857/84 skall tolkas så, att den i princip föreskriver ett faktiskt och personligt övertagande av produktionen.

Den tredje frågan

34 Den nationella domstolen vill genom sin tredje fråga i huvudsak få klarhet i om den likabehandlingsprincip som framgår av artikel 40.3 andra stycket i fördraget utgör hinder för att en medlemsstat, med avseende på utövande av mjölkproduktionsverksamhet, tillåter vissa bolagsformer, såsom groupement d'exploitation en commun partiel laitier (jordbrukssammanslutning i partiell gemensam drift för mjölkproduktion) (nedan kallad partiell GAEC för mjölkproduktion), medan den förbjuder andra bolagsformer, såsom enkla bolag.

35 Enligt en fast rättspraxis utgör artikel 40.3 andra stycket, som inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken innebär förbud mot diskriminering, endast en specifik form av den allmänna likabehandlingsprincip som hör till de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna och förutsätter att jämförbara situationer inte behandlas olika och att olika situationer inte behandlas lika med mindre än att en särbehandling sker på objektiva grunder (se dom av den 20 september 1988 i mål 203/86, Spanien mot rådet, Rec. 1988, s. 4563, punkt 25).

36 Det följer också av en fast rättspraxis att denna regel — i den utsträckning som medlemsstaterna vid införandet av gemenskapsbestämmelser är bundna av de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna — är tillämplig på nationella bestämmelser som, såsom bestämmelserna i fråga i det föreliggande fallet, i enlighet med gemenskapsbestämmelserna avseende mjölk definierar formerna för det gemensamma nyttjandet av mjölkkvantiteterna (dom av den 14 juli 1994 i mål C-351/92, Graff, Rec. 1994, s. I-3361, punkt 17, och av den 24 mars 1994 i mål C-2/92, Bostock, Rec. 1994, s. I-955, punkt 16).

37 I detta fall skall konstateras att jordbruksministeriets cirkulär nr 7051 av den 14 november 1991 om överföring av referenskvantiteter samt samma ministeriums cirkulär nr 7008 av den 25 mars 1993 avseende partiella GAEC för mjölkproduktion, vilka utfärdades med stöd av de dekret som har nämnts i punkt 13 i förevarande dom, medför särbehandling mellan de producenter som har bildat ett enkelt bolag och dem som har bildat en partiell GAEC för mjölkproduktion, eftersom enbart de förstnämnda har förbjudits att utöva mjölkproduktionsverksamhet.

38 Denna särbehandling kan inte utgöra ett åsidosättande av principen om icke-diskriminering. De situationer som berörs av dessa två bolagsformer är nämligen inte jämförbara, eftersom bolagsmännen i en partiell GAEC för mjölkproduktion, såsom generaladvokaten anförde i punkt 45 i sitt förslag till avgörande, personligen och faktiskt deltar i arbetet för mjölkproduktion, medan produktionsarbetet i ett enkelt bolag kan överlåtas på endast en bolagsman. Denna senare bolagsform kan således gynna produktionsformer som inte är förenliga med gemenskapsförordningen i fråga.

39 I detta avseende finns det anledning att klargöra att en medlemsstat — för att möjliggöra en effektiv administrativ kontroll av systemets tillämpning — måste vara i stånd att utesluta vissa bolagsformer som underlättar en verksamhet som inte är förenlig med gemenskapssystemet utan att riskera att därigenom åsidosätta principen om icke-diskriminering.

40 Den tredje frågan skall följaktligen besvaras på så sätt att artikel 40.3 andra stycket i fördraget inte utgör hinder för att en medlemsstat, med avseende på utövande av mjölkproduktionsverksamhet, tillåter vissa bolagsformer, såsom partiell GAEC för mjölkproduktion, medan den förbjuder andra bolagsformer, såsom enkelt bolag, i den utsträckning som dessa senare bolagsformer riskerar att gynna produktionsformer som inte är förenliga med gemenskapsbestämmelserna.

Rättegångskostnader

41 De kostnader som har förorsakats den franska regeringen samt Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 14 december 1994 förts vidare av Tribunal de grande instance de Morlaix — följande dom:

1) Artikel 7 i rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter skall tolkas så, att bildandet av ett bolag enligt nationell rätt inte kan jämställas med

utarrendering, om detta bolag har till syfte eller resultat att enbart genom överföring av en av bolagsmännens referenskvantiteter, utan överföring av de av företagets marker som referenskvantiteterna är knutna till, realisera dessa kvantiteters saluvärde till förmån för några av bolagsmännen, utan att bolagsmännen, i sin egenskap av producenter, skulle ha för avsikt att fortsätta företagets verksamhet. Artikel 7 i förordning nr 857/84 kan inte heller tillämpas på bildandet av ett bolag i den nyss nämnda formen, även om den betraktas som ett medel för nödvändig strukturell anpassning i den mening som avses i artikel 5c i rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984.

2) Artikel 12 c i förordning nr 857/84 skall tolkas så, att den i princip föreskriver ett personligt och faktiskt övertagande av produktionen.

3) Artikel 40.3 andra stycket i fördraget utgör inte hinder för att en medlemsstat, med avseende på utövande av mjölkproduktionsverksamhet, tillåter vissa bolagsformer, såsom partiell GAEC för mjölkproduktion, medan den förbjuder andra bolagsformer, såsom enkelt bolag, i den utsträckning som dessa senare bolagsformer riskerar att gynna produktionsformer som inte är förenliga med gemenskapsbestämmelserna.

Murray Kakouris Kapteyn

Hirsch Ragnemalm

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 april 1997.

R. Grass G.F. Mancini

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen